

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθῆναι, I Δεκεμβρίου 1883

Ἀριθ. 42+140

Γιὰ τοὺς παπάδες.

Καὶ εἶπε ὁ Γιάννης ὁ Χρυσόστομος ὁ συνονόματός μου:

«Μὴ λέγε ταῦτα· ἐπειδὴ καὶ ἡ πόρνη ὕφατο τῶν ποδῶν τοῦ Χριστοῦ, ἡ σφόδρα ἐναγῆς καὶ ἀκάθαρτος, καὶ οὐκ ἦν ἐγκλημα τῷ Ἰησοῦ τὸ γενόμενον, ἀλλὰ θαῦμα καὶ ὕμνος μέγας οὐ γὰρ τὸν καθαρὸν ἔβλαπτεν ἡ ἀκάθαρτος, ἀλλὰ τὴν ἐναγῆ πόρνην ὁ καθαρὸς καὶ ἄμωμος διὰ τῆς ἀφῆς καθαρῶν εἰργάσατο.

Διὰ ταῦτα, κυρία ἀγρία Σύνοδος ὁ κύρ Παπαγγελῆς ποῦ ἀρνήθηκε νὰ πάη νὰ μεταλάβῃ ἐκεῖνη τὴν Μαγδαλινὴν ποῦ πέθανε, παρέβηκε τοὺς ἱεροὺς κανῶνας καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῆ γιὰ νὰ μάθουν γινῶσι καὶ οἱ ἄλλοι ὅμοιοί του παπάδες.

Ὁ ἕδιος ὁ συνονόματός μου

Γιάννης ὁ Χρυσόστομος εἶπε:

«Μὴ δὴ μνησικαχίσης, ὦ ἄνθρωπε, ἐκεῖνου οἰκέται ἐσμὲν τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ λέγοντος· Ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσιν».

Αὐτὰ τὰ λέγω γιὰ κεινοὺς τοὺς τραγοπαπάδες, ποῦ ἐπειδὴ τῆς καὶ ἔχουν κἀνένα ἐχθρὸ δὲν πηγαίνουν οὔτε νὰ τὸν ἀγιάσουν οὔτε νὰ τοῦ βαφτίσουν παιδί, οὔτε νὰ τὸν μεταλάβουν, οὔτε νὰ τὸν θαψουν, γινόμενοι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀντίς ἀπὸ παπάδες ἀμνησικαχοὶ θηρία ἀνήμερα, καὶ τέτοιους ἀγριοπαπάδες μπορούσα ν' ἀναφέρω χίλιους, ἀλλ' ἄς πᾶν στὸ διάλολο ποῦ θὰ τοὺς πάρῃ κι' ἀπ' αὐτὸν τὸ βρίσκουν, καὶ πληρώνονται κατὰ τὰ ἔργατά τους, ἀφοῦ ἡ ἀγρία Σύνοδος μ' ἕνα τουλοῦμι βούτυρο συχωρᾷ καὶ τοὺς πατροχτόνους.

Πρὸς τὴν ἀγρία Σύνοδο.

Ἀπολογήσου, ἂν ἔχῃς μούτρα ἀπολογήσου. Τὸν Παπα Δημήτρι Παπακωνσταντίνου ποῦ εἶναι στὸ χωριὸ Βελίτσα (κ' ἐκεῖ μᾶς μάθαν) ποῦ εἶναι στὴ Λοκρίδα γιὰτὶ ἀφοῦ σὰς τὸν κατάγγειλαν πῶς ἔχει μιὰ σκοτοφυλλὰ καὶ διαβάζει μ' αὐτὴ τοὺς ἀρρώστους γελῶντάς τους πῶς θὰ γίνου καλὰ μὲ τὸ διάβασμα, καὶ τοὺς φορολογᾷ, γιὰτὶ λέω γι' αὐτὴ τὴν ἀγύρτεια του δὲν τὸν τιμωρᾷτε, ἀφοῦ ὁ φαῦλος ἐμπορεύεται τὰ ἅγια;

Γιὰτὶ τὸν ἀφίνετε σὰν πυματικὸ πατέξα ποῦ τὸν διώρισε

ὁ μακαρίτης Καλλίνικος στοὺς δήμους Τιθορέας καὶ Ἐλάτειας νὰ γυρίξῃ τῆς σρακοσταῖς στὰ χωριά μ' ἕνα ραβδί σὰ ζητιάνος καὶ μ' ἕνα ταγάρι καὶ νὰ ψωμοζητᾷ καὶ νὰ δίνῃ χαϊμαλιὰ, ποῦ ἔχουν καθαλίνες μέσα, πουλῶντάς τα γιὰ προφυλακτικὰ καθε ἀσθένειας καπηλευόμενος τὰ ἱερά;

Γιὰτὶ τὸν ἀφίνετε ἀτιμώρητο ἀφοῦ ἐστεφάνωσε χωρὶς ἄδεια τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπίτροπου τὸν Ἀναστάσι Ἀντωνίου μὲ δεκαπενταχρονίτικο κορίτσι;

Γιὰτὶ τὸν ἀφίνετε ἀτιμώρητο, ἀφοῦ πρὸ τριῶν μηνῶν ποῦ προσκαλέσθηκε ἀπὸ τὸν δήμαρχο Τιθορέας νὰ πῆ σ' ἕνα ἐξοκλήσι νὰ ψάλλῃ τὴν νεκρόσημο ἀκολουθία σὲ δυὸ σκοτωμένους ἀρνήθηκε;

Νὰ σὰς πῶ γῶ, γιὰτὶ ἀφοῦ αὐτὰ ὅλα σὰς καταγγέλληκαν ἀρροδίως, τὸν ἀφίνετε ἀκατάδιωχτο καὶ ἀτιμώρητο;

Διότι βούρ ἐπὶ γλώττης ἔχετε. Φάγατε παράδες.

Ἵπάγατε μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἐχιδνὲς τοῦ διαβόλου, γιὰτὶ τρύπησαν τὰ παπούτά μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς συντρίψω τὸ κεφάλη, ἀπὸ φόβο μὴ μεδαγγάσετε. Στὴ κόλασι μασκαροπαπάδες θὰ τὰ βρούμε, ἐκεῖ ποῦ θὰ ἴμυι καὶ θὰ σὰς τραβῶ ἀπὸ τὰ ράσσα νὰ σὰς βράσω μέσα στὴν πίσσα, γιὰ νὰ ξεράσετε ὅσα ἔχετε ἀκόμα ἀχίρευτα ἀπὸ τῆς δωροδοκίας.

Πρὸς τὴν διεθθουνα

τῆς πιστωτικῆς Τράπεζας. Αὐτὸς ὁ κύρ κανονιέρης ποῦ διευθύνει τὸ ὑποκατάστημά σας στὴ Πάτρα, ὁ Ἀναστάσης Ἀστράχας, ποῦ ἐνεργᾷ νὰ διοριστῇ καὶ διευθυντής, μάθετε ὅτι καταβάσανιζει πολλοὺς ἐμπορευόμενους καὶ λαβαίνει ἀπὸ προεξοφλητικὰ γραμματία 12 καὶ 13 τοῖς ἑκατὸ καὶ ὅσα τοῦ βαστάξῃ ἢ ἀσυνείδητη συνειδήσῃς του, μὲ πρόβασι τάχα πῶς δὲν ἔχει ἡ τράπεζα παράδες καὶ δανεῖζει ἀπὸ τὰ δικά του.

Αὐτὸ εἶναι ἕνα παράξενο πρᾶγμα, ἕνας πρῶν ἐμπορδὸς κανονιέρης νὰ ἔχη περισσότερους παράδες καὶ νὰ δανεῖξῃ τὸν κόσμο, καὶ μιὰ κοτζᾶμ τράπεζα νὰ μὴν ἔχῃ. Ἄμ τέτοιαις τράπεζαις χωρὶς παράδες συστήνω κι' ἐγὼ χίλιας, ἀφίνω πλέον ποῦ θὰ καμαρώνω καὶ θὰ λέγωμε πῶς εἶμαι τραπεζίτης χωρὶς πεντάρα σὰν κάτι κόντε πεινχίδες τῆς Ἐφτάνησος ποῦ ἀφῶ ψωμοζητοῦν μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώνουν ἂν δὲν τοὺς πῆς κόντες. Ὅρσε λοιπὸν μέσ' τὸ κοντιλίκι σας καὶ μὲσ' τὴν τρά-

Μιτυλήνη, κει κοντά και παραπάνω από τη Σμύρνη και λίγο παρακάτω από την Πέρογχο.

Αϊ απ' αυτή την ελληνικωτάτη ποβιτεία που καταστράφηκε σύζυλα και εις τὰ 21, και στην οποια πρό του 21 υπαρχε το καλλίτερον γυμνάσιο της Ανατολής, και το οποιο έμοιαζε σα παναπιστήμιο, έχω να σας περιδιαγράψω τόσα παραξένα πράγματα, που θα τινάζετε τον γιακά σας και θα λέτε:

— Βρε για το Θεό, τι είμαστε εμείς οι ρωμνοί.

Έκει στ' Αύβαλι εινε το σωστό ρωμαίικο και όχι δώ, τύφλες νάχουν κεινοι μπρός έμας, σαν τούτγοι μασκαράδες που είναι.

Βουλιαχτής αντιπολιτευόμενος. — Κερία εξουσία μου φαίνεται πολύ νόστιμη και θα έρθω κ' εγώ κοντά σου.

Βρεφοκομείον.

Πρός το δημοτικό συμβούλιο. Είπαμε και λέμε, και όπως τα είπαμε τα ξαναλέμε καθώς είπαμε. Λοιπόν, κύριοι, (μιλά ο ρήτορας Κώστας και προσέξτε), πεντάριχο ή δεκάριχο τόν θέλετε τόν λόγο; Άς ήναι πεντάριχο λοιπόν, τώρα οι λόγοι είναι στη φτίνια.

Ως λοιπόν καθώς είπαμε, κύριοι δημοτικοί σύμβουλοι, — και ως μη είπαμε τίποτα — της προάλλαις, θα θυμάστε ότι είπαμε εκείνα που δεν είπαμε και τα λέμε τώρα. Ότι έρωτας θα πη σαρξ μία και καθημέρια τέσσερα.

Ότι το πρώην αδελφάτο (φάτο), έκανε πράξι και λέει ότι είναι για ξεκούμπισμα και ή τρεις εκείνες παληγουνατίες (τάγραφα τότες, μωρέ παιδιά, τάγραφα ή φουκαράς, αλλά τίποτε δεν βγήκε γιατί είναι νόστιμο θηλυκό στο μέσο και έχει το μέσο), το λοιπόν, ως καθώς είπαμε και λέμε και προείπαμε, το πρώην αδελφάτο του βρεφοκομείου έκανε τό-τενες πράξι, δεν ξέρω με ποιά από της τρεις, και βόηθησε το δημοτικό συμβούλιο αν έχη το δικαίωμα να της πάψη. (Καλά τα έλεγα ο φουκαράς), αφού πέρασε ή περιόδός του.

Τώρα ρωτούμε το νέον αδελφάτο γιατί δεν παύει την διευθύντρια αφού έχει μπροστά του όρισμένες κατηγορίας του παληού αδελφάτου, ήγουν σας ότι την τσάκωσαν επ'αυτοφόρω που τα είχε βουλευμένα με τον νεροκουβαλητή και του γέμιζε της στάμνες καφέ και ζάχαρι, (θα το έκανε ίσως για να μη πηγαίνη αδιαγός), αφίνουμε πλέον τους κακούς τρόπους της και κάτι άλλαις μικροδουλειαις, ότι δηλαδή ενώ ήτανε έτοιμη ή πάσι της, κατώρθωσε να την βαστάξη με μέσο μιανού όμορφοκόριτσου το οποιο κατώρθωσε με τα γλυκά της μάτια και λόγια και αιχμαλώτισε δυο τσέβενα τα οποια έσχισαν τα ρούχά τους για να την βαστάξουν και ακόμα τώρα τρέχει από πόρτα σε πόρτα για να κρατηθή.

Λοιπόν κύρ αδελφάτο πάρε τα μέτρα σου καλά και συλλογίσου και κρίνε ότι όταν ή διευθύντρια ένους καταστήματος εινε κλερτρίνα τι μπορεί να γίνη και το άλλο προσωπικό. Δε-λαληκα. Τα παπούτσα στο χέρι, και ως πάη σ' άλλα μέρη να κλέφτη καφέ και ζάχαρι.

Πάες κι' αυτή

την φάγαμε κι' αυτή την κυρά Βασίλο, καλέ, την νοσοκόμα του νοσοκομείου της απέλπιδος Έλλης, την πάσαμε την μα-σκαρδιασμένη. Τώρα μένουν άλλαις δυο να φάμε και πρό πάντων εκείνη την Αντώνη.

Αυτή ή διαβόλισσα δεν ξέρω τι μέσα έχει και πγοι την υποστηρίζουν και φαίνεται και κάνει πως φαίνεται ότι δεν φοβάται κανεναν, αλλά έννοια σας, σταθήτε να χωνέψουμε την μια που φάγαμε και ως μη βιαζόμαστε να της κοιναπι. ούμε ολαις μαζομένες γιατί μπορεί να μας κάτσουν στο λαιμό.

Γιά κείνον

τόν φουκαρά τόν νοσοκόμο Σκορδαρά που γράφαμε πως τάχα κατέβαινε στα υπόγεια με της νοσοκόμας την νύχτα τα με-σάνυχτα, είναι ψέμματα, με γέλασαν και σας γέλασα και ει-ναι μασκαράδες εκείνοι που γελούν έναν άλλο επί καλή πί-στη, γιατί ο Σκορδαράς δεν μένει τη νύχτα μέσα στο νοσο-κομείο. Έννοια σου Σκορδαρά και συ θα γίνης σκόρδο να μπής μέσα στα μάτια τους, και όταν σε πειράζουν οι συνά-δελφοί σου να μη φουρκίσεις και δεν σ' έχομε για σκάσιμο και χάσει ή Βενετιά βελώνη.

Κύρ διευθυντή του Πολυτεχνείου.

Της κυριακάδες δεν λείι το πρόγραμμα ότι οι μαθητάδες που σπουδάζουν κοσμιματογραφική ότι πρέπει να έρχονται και να κάνουν σπουδή από της 8—12; Αϊ, έρχομαι, αλλά ο Παπαδημήτρης ο επιστάτης δεν βρίσκεται κει για να τους ανοίξη γιατί είναι στις ταβέρνες και μετρά της βαρέλες, ο δε Μπαρμπαστέλιος έχει τα μαχμουρλίκια του και δεν άνοι-γει, όταν δε στις δεκάμισυ εύαρεστηθή ή εξοχότης του ο μπεκροκανάτας επιστάτης και τους ανοίξη πάει ή αυτού εκ-λαμπρότης ή άλλη ήγουν ο υπογραμματέας και τους λέει. — Σηκοθήτε, άειντέστε θέλουν και οι επιστάταις να πάρουν τόν άερα τους. Φωνάζουν οι κακομοίριδες οι μαθηται, μα ακόμα δεν καθίσουμε. Τίποτα. Όξω. Στο Θεό σου τώρα λοιπόν είναι σχολειό αυτό ή κρηνηαριό; Άει στο διάλο μαγκούρη και σύ. Μέ φούρκισες.

Κυρία συμπολίτισσι σου παραδίνω τόν Ρέκο γιατί μεγάλωσε και έγινε μωρό και μωρολογά.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ Ξυλογράφοι δια τας ξυλογραφίας του «Παληανθρώπου».

Είς το πρακτορείον των έφημεριδων

πουλείται χαρτί τυπωμένο με την όκη, και όσοι έχουν ανάγκη ως πάν να αγοράσουν, πριν το ξεπουλήσουν.